

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinca
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cho.
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

„Din Valea Someșului în garda personală a președintelui țării”

Colonel Aurel DAVID¹ -

M-am născut la 12 iunie 1951, în satul Cheud, comuna Năpradea, județul Sălaj, din părinți Vasile și Sofia, de naționalitate și cetățenie română. Sunt căsătorit, am trei copii și, până în prezent, 6 nepoți, 5 băieți și o fată. Actualmente, locuiesc în București, str. Nicolae Constantinescu, nr. 12, bl. 15, Sc. 1, et.4, ap. 13, Sector 1. Nu am avere decât apartamentul în care locuiesc, un autoturism Renault Symbol și cărțile pe care le-am scris și le-am tipărit cu bani din propriul buzunar, adunați de la leafă la leafă și, apoi, de la pensie la pensie.

- În perioada 1958-1966, am urmat cursurile Școlii Generale de 8 ani din satul Cheud, comuna Năpradea, județul Sălaj, luând în fiecare an premiul I.

- În anul școlar 1966-1967, am urmat cursurile clasei a IX-a, la Liceul nr. 1 din Zalău, județul Sălaj, pe care am absolvit-o cu media 9,53. Cu gândul de a ajunge general al armatei române, m-am prezentat la un examen de admitere în clasa a X - a din Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc.

- În perioada 1967-1970, am urmat clasele X, XI și XII din cadrul Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, obținând media 10 (zece) la bacalaureat și fiind clasat pe locul al doilea din promoție. În data de 23 august 1969 am făcut parte din blocul de defilare al Liceului și am participat la parada militară organizată în București. Am făcut parte din prima generație de elevi ai liceelor militare care au purtat uniformă militară românească, prin înlocuirea uniformelor de tip sovietic.

- În perioada 1970-1973, am urmat cursurile Școlii Militare de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, arma infanterie, pe care le-am absolvit cu media 9,86, ca șef de promoție. În iunie 1972, alături de un ofițer și alți trei elevi, am făcut parte din delegația Școlii Militare, care 226 timp de două săptămâni a vizitat Academia Militară Regală „Sandhurst” din Anglia.

- La absolvirea Școlii Militare, deși am fost solicitat să rămân în școală, potrivit tradiției, unde mi s-a oferit o funcție politică, am optat pentru „trupă”, sub argumentul că vreau să devin general al Armatei române. Astfel, la cerere, am fost repartizat la U. M. 01326 Oradea, județul Bihor (un regiment mecanizat), în funcția de comandant de pluton de infanterie, unde am activat în perioada septembrie 1973 - noiembrie 1974. Aici m-am ocupat de pregătirea și instruirea militarilor în termen, iar în vara anului 1974 am participat la Spartachiada militară, proba de pluton (deplasare rapidă pe distanță de 6 kilometri, cu trageri de luptă cu armamentul din dotare, aruncare de grenade de

¹ Securitate și Gardă (DSS) Conferențiar universitar Doctor în știință militară. Extras din lucrarea *Povestea unei generații*

mână ofensivă la distanță și precizie și trecere cu masca pe figură prin teren infectat). Am ajuns până la faza pe Forțele Armate, obținând medalia de bronz.

● Începând din 7 noiembrie 1974, alături de alți câțiva ofițeri selecționați, am fost transferat, în interes de serviciu, de la Ministerul Forțelor Armate, la Ministerul de Interne, pentru a executa misiuni speciale în domeniul protecției înaltelor personalități ale Statului Român. Astfel, în perioada 7 noiembrie 1974 - 22 decembrie 1989, am funcționat la Unitatea Militară 0666 din București, cunoscută ca fiind „Direcția a V-a”, din cadrul Ministerului de Interne, Departamentul Securității Statului. În noul loc de muncă, am îndeplinit misiuni de protecție a înaltelor personalități române și străine care vizitau România, făcând parte, mai mulți ani, din garda personală a Președintelui României. În anul 1975, am susținut examenul de admitere la Facultatea de Istorie - Filosofie a Universității din București, fiind admis cu media 7,17 (al 12-lea din cei 25 de candidați). Astfel, în perioada 1975-1980, am urmat cursurile acestei Facultăți, pe care am absolvit-o în sesiunea februarie 1981 cu diploma de licență și media 10 (zece).

● Momentul „22 decembrie 1989” m-a găsit în garda personală a Președintelui României, cu gradul de maior. În contextul acelor evenimente, am fost „arestat” de ofițeri deveniți zeloși peste noapte, din „Armata Română”, în sediul Comitetului Central unde, alături de alți ofițeri și subofițeri din Direcția a V-a, mă prezentasem pentru a sprijini Armata să lupte împotriva așa-zisilor „teroriști”. Am fost depus în subsolul clădirii Ministerului Apărării Naționale din Drumul Taberei, apoi am fost „cazat” în fortul de la Ștefănești, după care am ajuns în arestul Poliției Capitalei.

● Începând cu data de 10 ianuarie 1990, prin ordinul generalului 227 Nicolae Militaru, am fost trecut în rezervă cu gradul de soldat. Apoi, împreună cu alți trei ofițeri din Direcția a V-a, am fost trimis în judecată sub acuzația de „favorizarea infractorului” (adică a fostului Președinte, paradoxal, cât timp acesta era în funcție...). În urma unui proces intens mediatizat (cu mult spectacol, ca la Nürnberg...), s-a stabilit că sunt nevinovat, fiind pus în libertate în 7 martie 1990. Cu toate acestea, Procuratura Militară a făcut recurs, judecat în data de 12 octombrie 1990. Completul de judecată, care a judecat recursul, a confirmat hotărârea instanței de fond, absolvindu-mă de orice vină față de faptele imputate anterior. S-a decis că pot fi „redat societății”, însă doar ca civil. XXX A urmat o perioadă de câteva luni, în care nu am avut nici o sursă de venit (doar ajutoare alimentare de la rude și propuneri incitante de a pleca în străinătate, împreună cu familia, pentru a putea supraviețui).

● În septembrie 1990 am fost angajat, prin bunăvoința lui Corneliu Vadim Tudor, la Fundația culturală „România Mare”, în calitate de consilier. În această fundație culturală, am lucrat până în martie 1991, desfășurând activități cu caracter administrativ-logistic, de comunicare și relații cu publicul.

● Din martie 1991 am fost angajat la Societatea Comercială „Migas Real”, București, fiind solicitat să înființez un ziar. În acest sens, am obținut atestat de editor de la Ministerul Culturii, înființând ziarul „Comoara”, care a dispărut repede de pe piața presei din cauza concurenței și lipsei de resurse financiare.

● La începutul lunii noiembrie 1991, m-am prezentat, am susținut și am reușit la examenul de angajare, în calitate de civil, la Institutul de Istorie și Teorie Militară din București. Astfel, în perioada 15 noiembrie 1991 - 15 octombrie 1992, am lucrat în acest Institut, în calitate de cercetător științific gradul I, în domeniul Istorie veche, medie și arheologie. Pentru rezultatele obținute, începând cu data de 29 iunie 1992, am fost reabilitat, fiindu-mi redat gradul de maior al Armatei Române.

● Începând cu data de 15 octombrie 1992, am fost transferat, la cerere, în interes de serviciu (după unele schimburi de replici între reprezentanții celor două instituții și amenințări la adresa subsemnatului) în cadrul Serviciului Român de Informații. Astfel, în perioada 15 octombrie 1992 - 1 decembrie 2001 mi-am desfășurat activitatea în cadrul Centrului de Perfecționare a Cadrelor și de Pregătire a Ofițerilor de Rezervă al Serviciului Român de Informații - Grădiștea. În noul context, am avut 228 calitate de cadru didactic - instructor, desfășurând o activitate specifică pregătirii și instruirii cadrelor active și de rezervă ale instituției respective. Începând cu anul universitar 1993/1994, am

devenit cadru didactic asociat la Academia Națională de Informații din București, iar în anul 1994 am obținut titlul de lector universitar, poziția 193, la disciplina Istoria modernă și contemporană a României.

- În perioada 1995-1996 am urmat studii postuniversitare în cadrul Facultății de Drept a Universității București, la programul Drept Internațional Public și Relații Internaționale, cu diplomă de absolvire, în sesiunea septembrie 1996, cu media generală 9,91.

- Începând cu octombrie 1996, în urma examenului de admitere, am urmat studiile doctorale în cadrul Academiei de Înalte Studii Militare din București. În 12 iulie 1999, am susținut public teza de doctorat cu tema Națiunea - între starea de securitate și criza politico-militară. Învățăminte pentru strategiile de securitate națională, obținând titlul de doctor în știință militară, specializarea Sociologie militară, cu calificativul summa cum laude.

- La data de 1 decembrie 2001, am fost numit șeful Centrului de Studii și Cercetări pentru Siguranța Națională din cadrul Serviciului Român de Informații, înființat în contextul așa-numitei „reformă” a instituției. M-am implicat activ în crearea, de la zero, a Centrului respectiv, având misiunea de a coordona activitatea de cercetare științifică în domeniul securității naționale și de editare a publicațiilor de specialitate. În 6 septembrie 2004, am obținut titlul de conferențiar universitar la Academia Națională de Informații, disciplina Informații, poziția 24, conform Ordinului Ministerului Educației și Cercetării, nr. 4628/06.09.2004. În noua mea calitate, am elaborat studii privind aspecte de interes ale securității naționale și internaționale, cu regim special de circulație, și am participat la reprezentarea instituției în relațiile cu structurile similare din spațiul de securitate euroatlantic, precum și cu organizații ale societății civile.

- La data de 12 iunie 2006, la împlinirea vârstei de 55 de ani, am fost trecut în rezervă cu gradul de colonel, îndeplinind toate condițiile de vârstă și vechime în muncă pentru obținerea pensiei militare, adică a pensiei de serviciu.

- Începând din data de 15 iunie 2006, am fost angajat în cadrul Universității „Spiru Haret”, în calitate de cadru didactic asociat al Facultății de Sociologie-psihologie, specializarea Sociologie. În noul context, am elaborat cursuri și sinteze documentare pentru studenți și masteranzi, programe analitice, grile de evaluare a cunoștințelor, am participat activ la procesul de pregătire și instruire a studenților și masteranzilor, prin expuneri, 229 seminarii, lucrări practice, am participat și m-am implicat în organizarea de manifestări științifice.

- Pe lângă activitatea didactică în Facultatea respectivă, am îndeplinit și unele funcții de conducere și administrative, astfel: în perioada octombrie 2006-15 martie 2008 - prodecan al Facultății de Sociologie-psihologie și responsabil cu Învățământul la Distanță, iar între 15 martie 2008 - 1 martie 2009 - decan al Facultății de Sociologie și Asistență Socială. De asemenea, între 1 martie 2009 - ianuarie 2010 am îndeplinit funcția de director al Oficiului de Audit intern al Calității din cadrul Universității „Spiru Haret”, sens în care am contribuit la reorganizarea, sub aspect normativ și procedural, a activității respective.

- Până în anul universitar 2014-2015, am fost titularul a două cursuri universitare, la programul Sociologie, respectiv Sociologia națiunilor (pentru anul II) și Doctrine, politici și strategii de securitate (pentru anul III), precum și, implicat, cu 3 discipline în cadrul pregătirii masterale. Dintre cărțile publicate, menționez: Sociologia națiunilor, Editura „Tempus Dacoromânia Comterra”, București, 2005 (628 pagini); Studii de istorie a înălțării și declinului nației românești, Editura „Tempus Dacoromânia Comterra”, București, 2006 (676 pagini), Jertfa lui Decebal, dramă istorică în 7 acte, Casa de Editură și Librărie „Nicolae Bălcescu”, București, 2009 (224 pagini); Cheud. Un sat din Țara Silvaniei. Monografie istorică, Editura DacoRomână „Tempus Dacoromânia Comterra”, București, 2012 (561 pagini); Amintiri și povestiri din pruncia cheudeană, Editura „Beta”, 2018 (796 pagini). ** În satul meu natal de pe valea Someșului sălăjean, istoria a fost mereu la ea acasă. Aflat într-un ținut legendar, marcat de amprenta dacilor liberi trecuți la creștinism, dar și de umbra vestitului haiduc Pinteza Viteazul, satul a devenit, în timp, un microcosmos, în care fiecare sătean ajuns la vârsta senectuții era o istorie ambulată. În perioada copilăriei, în casa noastră se adunau, mai ales sâmbăta seara, mulți săteni, într-un fel de șezătoare, pentru a depăna amintiri și a povesti fapte eroice, trăite sau auzite de alții, care mă

fascinau. Astfel, în timp, în mintea mea a intrat statornic ideea înălțării spre înaltul cerului a tuturor celor care știau, înțelegeau, doreau și puteau apăra pământul străbun cu mintea și cu trupul, fără plată lumească. În vremea școlii generale, ideea că numai militarii (cătanele) erau astfel de oameni, a pus stăpânire definitivă pe mintea mea de adolescent. Ideea a fost întărită și de tatăl 230 meu, muncitor necalificat în Combinatul neferos din Baia Mare, care avea palmele bătătorite și crăpate de lopata „inima lui Stalin”, dar cu o mare admirație față de ofițeri.

• Cu astfel de idei ademenitoare, am părăsit satul natal pentru a merge la învățătură la oraș. În anul școlar 1966/1967, în urma examenului de admitere, am urmat cursurile clasei a IX-a la Liceul nr. 1 din Zalău. Fiind copil de țăran, mă străduiam să fac fală părinților, încercând să țin ritmul la învățătură cu unii copii de orașeni, care aveau înaintea lor câteva generații de intelectuali. Dirigintele clasei, doamna Felicia Moldovan, profesoară de limba franceză, o femeie frumoasă și un pedagog desăvârșit, m-a ocrotit din prima clipă împotriva „cocoșilor” din clasele mai mari, care încercau să se impună „inașilor”, adică a celor mici, prin forța pumnului. Alături de ea s-a aflat doamna Filip Magdalena, profesoară de istorie, care mi-a „citat” repede caracterul de țăran dârz, ajuns într-un mediu ostil unui astfel de temperament. Văzând că nu suport jignirile nimănui, dar că rabd și nu ripostez prin forță, ea mi-a spus că numai un militar poate să procedeze astfel, căci numai militarii știu să aducă pacea între oameni. Astfel, zarurile destinului meu au fost aruncate...

• La începutul trimestrului III, în clasă a intrat, aparent inopinat, cu cascheta subsuoară, un ofițer de la Comisariatul Militar din Zalău, cu gradul de maior. Pentru mine, apariția acestui militar a fost o mare surpriză, însă venirea lui fusese convenită dinainte cu tovarășa dirigintă, pentru a recruta băieți pentru Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc. După ce a fost prezentat ca prieten, maiorul respectiv a salutat întreaga clasă printr-un surâs, apoi prin înclinarea ușoară a capului puțin pleșuv, după care a intrat direct în subiect. Am fost din nou impresionat, căci deja mă regăseam în gândirea, gesturile și mimica acestui militar și începeam să visez la anii când și eu puteam să fiu ca el. În fața clasei, acesta a spus, cu o voce baritonă, apăsând pe cuvinte, că a venit să înscrie candidați pentru Liceul Militar, pentru a parcurge prima treaptă a carierei militare. Apoi a început să prezinte în culori limpezi Armata Română și statutul ofițerului, afirmând că este o onoare pentru un tânăr român să urmeze cursurile Liceului Militar. Și-a terminat pledoaria, spunând, din inimă, că ofițerii sunt „oameni care servesc țara sub drapelul tricolor”, iar eu am dat totală crezare cuvintelor sale. În mine a început să clocotească sângele, căci așteptam de mult clipa în care să dau față cu un ofițer autentic al Armatei Române. 231 Inima îmi bătea în piept și, deși acel om era cam plinuț și cam trecut, îl vedeam ca pe un model de om, căci era echipat în uniformă, foarte curat și părea un om cu multe cunoștințe și cumpătat.

• Acel maior s-a uitat lung peste clasă, a căutat cu privirea băieții care stăteau cuminte în bancă, apoi a lăudat faptul că acolo erau băieți frumoși și sănătoși. A întrebat cine vrea să se înscrie pentru Liceul Militar, spunându-ne că-i va lua pe cei mai buni la învățătură și purtare. Prima condiție era ca la sfârșitul anului media generală să fie peste 8. 00, iar la purtare obligatoriu media 10. Ne-a mai spus că în Liceul Militar nu au ce căuta „șmecherii, mincinoșii și hoții”. Apoi a explicat că, pentru admitere direct în clasa a X-a, nu se va susține examen, ci se vor susține doar probele sportive și vizita medicală, apoi se va ține cont de media de la sfârșitul anului.

• Peste clasă s-a lăsat o tăcere de mormânt, băieții se uitau unul la altul și nimeni nu scotea o vorbă. Deodată, ca la comandă, m-am sculat în picioare și am spus: „Eu vreau să merg!”. Ofițerul m-a privit atent, m-a întrebat cum mă cheamă și mi-a notat numele într-un carnețel. Apoi, m-a întrebat cu o voce înceată și caldă: „De ce vrei să mergi la Liceul Militar?”. Fără să stau pe gânduri, i-am răspuns: „Vreau să ajung general!”. După câteva secunde de muțenie, dar și de uimire de franchețea răspunsului, acel ofițer a început să râdă. După el s-au luat toți colegii din clasă. Dar exemplul meu nu a mai fost urmat de niciunul din băieții din clasă, așa că am rămas singur în această postură, de aspirant pentru Liceul Militar.

• Peste vreo două săptămâni, acel maior a venit din nou la liceu, m-a căutat și mi-a pus în mână o fișă care conținea un tabel despre rude. Într-o sâmbătă după-amiază am fost învoit pentru a merge acasă, la părinți, în vederea

completării aceluși document, cu date despre părinți, bunici, frați, surori, unchi, mătuși și alte rude apropiate. Ajuns acasă, i-am explicat tatălui și mamei mele despre ce-i vorba. A trebuit o zi întreagă pentru a aduna cu mare greutate date despre părinți - Vasile și Sofia, dar mai ales despre bunici - Ștefan, zis Tata Tin și Irina, zisă Mama Tina, care nu mai știau pe unde și-au pus buletinele de identitate.

● Până la terminarea anului școlar, am intrat în vizorul profesorilor. Aproape că nu a fost profesor care să nu-mi spună să nu merg la armată, căci voi avea „armată pe viață”. Cel mai dur cu mine a fost profesorul de limba rusă, Decanovici, care spunea că un viitor ofițer trebuie să mănânce „rusa pe pâine”. În schimb, doamna Felicia Moldovan a început să plângă, povestind apoi că și ea a avut un soț ofițer, care a murit în condiții 232 dramatice. Dar, spunea dânsa, „dacă îți place, nu asculta de nimeni, dute, căci fiecare are un destin”. Cea care m-a încurajat a fost doamna Filip Magdalena, profesoara de istorie. Dânsa repeta mereu că în armată se învață adevărata istorie, că militarii sunt în fiecare moment „în contact cu istoria”...

● Astfel, în luna iulie 1967, cu „foaia de drum” pentru tren, dus-întors și cu un „ordin de serviciu” în buzunar, semnat de comandantul Comisariatului din Zalău, am plecat spre Câmpulung Moldovenesc, pentru a susține probele de admitere. Înainte de a pleca, mama m-a pus să spun rugăciunile. Am spus doar „Tatăl Nostru”, apoi, după un scurt „Doamne ajută!”, am luat cufărul și am pornit spre necunoscut, plin de emoții, dar și de speranțe. Așa am făcut prima călătorie mai lungă cu trenul, trecând munții în Moldova, la Câmpulung Moldovenesc. M-au impresionat, din prima clipă, mulțimea de adolescenți veniți din Ardeal și Moldova în același scop, precum și clădirea Liceului, care semăna cu o fortăreață, deși n-avea garduri sau ziduri de protecție.

● În prima etapă, am fost supus unei amănunțite vizite medicale, considerată probă eliminatorie. Aceasta a fost efectuată de un grup de medici, militari și civili (între care erau și două femei), luând la control fiecare părticică a corpului. Am început cu înțepătura în venele de la mână pentru analiza sângelui. Apoi m-au căutat și-n gură și-n fund, spre amuzamentul și rușinea mea, căci nu eram obișnuit să mă dezbrac gol pușcă în fața nimănui. Ochii și urechile trebuiau să fie perfecte, nu erau primiți miopii sau surzii. Trecerea acestei probe era condiționată și inexistența așa-numitelor „semne particulare” evidente de pe corp. Fețele trebuiau să fie curate, fără bube, iar orice îndoitură nefirească a corpului era considerată o „bilă neagră” și motiv de respingere. Cei care, de pildă aveau platfus, erau eliminați rapid, fără a mai continua celelalte investigații. Eu am trecut cu bine de această probă, căci eram copil de țăran, perfect sănătos.

● Au urmat apoi probele sportive, susținute pe terenul de sport, situat aproape de calea ferată. Acestea erau puse în baremuri, citite candidaților înainte de începerea examenului. Prima probă a fost alergarea „la lungime”, adică pe distanța de 1.500 de metri. La această probă au alergat toți candidații deodată, pe pista care înconjură terenul de fotbal. Eu m-am încadrat în timp, fiind printre primii sosiți. A urmat apoi, pe ateliere, proba de alergare „în viteză”, pe distanța de 100 de metri, pe care, de asemenea, am trecut-o bine. După aceasta, au urmat alte probe, precum săritura în înălțime și săritura în lungime la groapa de nisip, pe care le-am trecut cu 233 bine. Și la ultima probă, tracțiunile în brațe, unde baremul era de 10 „tracțiuni”, am trecut ușor examenul.

● După trei zile de examinări, a urmat o zi de pauză, când s-au centralizat și s-au analizat rezultatele. Când mi-am auzit numele, ca fiind admis, am tresărit de bucurie, dar apoi m-am bucurat în mare tăcere, ca țăranul care știe că nu trebuie să facă multă larmă. Mare a fost însă bucuria tatălui meu când a auzit să am fost admis. El mi-a reamintit, cu mare bucurie, că din acel moment eram un „om însemnat”, căci voi purta „stea în frunte” și cascheta cu „stema țării”. *** Din primăvara anului 1969, printre elevii Liceului Militar „Ștefan cel Mare” s-a răspândit vestea că, în scurt timp, se va schimba uniforma militară, urmând ca elevii să poarte o uniformă „curat românească”. Momentul îmbrăcării noii uniforme, de o încărcătură emoțională deosebită printre tinerii liceeni de atunci, pentru profesorii și comandanții lor, a rămas necunoscut celor care, peste ani, au învățat în acest Liceu, crezând că așa a fost dintotdeauna. De asemenea, s-a zvonit că, la parada militară, care urma să se desfășoare la București, cu prilejul zilei de 23 August, elevii urmau să fie echipați cu noua uniformă, cea românească.

- La începutul trimestrului III a fost constituit blocul de defilare al Liceului, din elevi ai clasei a XI-a, începând antrenamentele pentru „mersul corect” și „îndreptarea spatelui”, sub privirile agere ale ofițerilor-instructori. În paralel, a început acțiunea de confecționare a noilor uniforme de oraș. Un model al acestora, fiind așezat în holul mare al clădirii Comandamentului Liceului, unde elevii puteau merge, în ordine și cu păstrarea regulilor de disciplină, să-l examineze și să-și exprime admirația sau să facă observații. Noile uniforme, cu caschetă cu calotă albă, veston alb cu nasturi strălucitori, cămașă albă, cravată neagră, pantalon bleumarin, cu vipușcă roșie, lată și pantofi negri, contrastau evident cu vechile uniforme, model sovietic, neavând nevoie de critici.

- În pauzele antrenamentelor făcute în după-amiaza zilelor săptămânii, pentru a nu îngreuna procesul de învățământ, avea loc și probarea noilor uniforme, confecționate potrivit taliei fiecărui elev. Odată echipați, ne priveam în oglinzile aduse special pentru această acțiune și fiecare avea impresia că este alt om. Ofițerii-instructori și profesorii noștri, care participau de pe margine la bucuria noastră de copii, susțineau că omul care a introdus uniforma românească în liceele militare a fost Emil Bodnăraș. Printre ofițeri începuse să circule zicala „Bodnăraș a scos armata română din rubașcă”.

- Confecționarea noilor uniforme s-a terminat înainte de sfârșitul anului școlar. Într-o zi de duminică, întregul efectiv de elevi, echipați în noile uniforme, în frunte cu comandantul de subunități și cu fanfara militară au fost adunați pe platoul din fața Comandamentului, pentru inspecție și remedii la noile uniforme. Comandantul Liceului, generalul maior Ștefănescu Cristache, împreună cu statul major, a trecut în revistă formația, cu toate canoanele militare impuse de o asemenea acțiune. Apoi, fără alte explicații, a ordonat încolonarea efectivelor pentru marș și s-a așezat în fața coloanei. A chemat fanfara militară lângă el și după ce întregul efectiv era încolonat, a dat o comandă istorică: „Băieți, după mine, în pas de manevră, cu cântec, până în centrul orașului”. La semnul său majestuos, fanfara militară a început să cânte imnul Liceului, cu versurile „Ștefan, Ștefan, domn cel Mare/Seamăn pe lume nu are”. Astfel, întregul efectiv de liceeni, echipați cu uniforma românească, s-a pus în marș, cu cântec, spre centrul orașului.

- Impresia produsă asupra locuitorilor din Câmpulung Moldovenesc de noile uniforme a fost extraordinară. S-a strâns lumea de prin toate ungherele ca la urs, oamenii, cu mic cu mare, fiind vrăjiți de frumusețea noilor uniforme. Generalul Ștefănescu Cristache, cu mersul său apăsător și bărbătesc, cânta și el odată cu noi. El cânta și plângea, în același timp. La fel făceau și ofițerii care ne însoțeau. Apoi, odată ajunși în centrul orașului, am format un careu, după care, în acompaniamentul muzicii militare a Liceului, am mai cântat încă odată Imnul Liceului. Mare mi-a fost mirarea să văd atunci oameni care nu aveau nici o legătură cu noi, cântând cu patimă acel cântec.

- Apoi am fost lăsați „de voie” în oraș, printre localnici, cu care ne consideram înfrățiți în cuget și simțiri. Oamenii locului, în special copiii, se țineau scai după noi. Nici nouă nu ne venea să credem că eram așa de frumoși. Ne admiram unul pe altul și eram tare mândri, mergeam apăsător, cu pieptul scos și cu umerii semeți. Și nasturii erau diferiți față de cei de la vechea uniformă. Ulterior, acei nasturi aveau să ne dea mare bătaie de cap, căci se oxidau. Pentru a le menține strălucirea, eram nevoiți să-i lustruim în permanență cu sidol și luceol, două alifii care îi aduceau la starea normală de strălucire. Sub razele puternice ale soarelui, nasturii deveneau un fel de fascicule luminoase, considerate etalonul unei uniforme îngrijite. Defilarea și-a produs efectul scontat, căci la puțin timp după aceea, localnicii câmpulungeni ne-au poreclit „năsturei”. Era o încântare a ochilor să vezi acel orașel mic, așezat în scoica munților, invadat în zilele de sărbătoare de elevii Liceului Militar „Ștefan cel Mare”. 235 • Înainte cu câteva zile de sfârșitul anului școlar, pe baza unor criterii și reguli stricte, a fost definitivat blocul de defilare care urma să participe la parada militară. Între cei selecționați pentru defilare am fost și eu, elev David Aurel, din clasa a XI-a H, căci corespundeam ca înălțime, înfățișare, pregătire și instruire. Pentru a răsufla puțin după un trimestru deosebit de încărcat, forfecat de multe antrenamente pentru defilare, cei selecționați am primit o scurtă vacanță de două săptămâni, mai mult pentru a da ochi cu părinții și a le spune că suntem sănătoși. Apoi, potrivit ordinelor primite, ne-am întors, disciplinați și ascultători, pentru a continua antrenamentele, de data aceasta zilnic și „în forță”. Astfel, pe o căldură de sfârșit de iulie, încadrați de ofițerii-instructori, am început, în mod organizat și atent supravegheați, să tropăim în cadență pe platourile betonate ale Liceului, până ne toceam călcâiele la sandale.

● La scurt timp după intrarea în ritmul cerut, am fost adunați pe platoul din fața clădirii Comandamentului, iar comandantul ne-a anunțat radios o veste extraordinară: „Vom defila cu uniforme curat românești. S-a terminat cu rubașca!” Fără alte cuvinte, din clădire a ieșit o armată de croitori, despre care am crezut la început că sunt bătrâni subofițeri, îmbrăcați în civil. Apoi, câțiva soldați „de la Spate” au adus niște mese pe care croitorii și-au așezat instrumentarul de lucru. La o comandă specială, fiecare elev a trecut prin fața acestora și s-au lăsat măsurăți cu metrul de croitor în lungime și în lățime, în cruciș și în curmeziș. Așa am aflat că urmau să confecționeze într-un ritm infernal, dar cu atenția cuvenită, un nou rând de ținute militare, de vară, pe măsura fiecăruia. Acestea erau noile uniforme, românești în întregime, menite să înlocuiască pentru totdeauna uniformele militare sovietice.

● După această reverie, în fiecare zi, cu excepția duminicii (în care aveam pauze și ieșeam în mod organizat, însoțiți de ofițeri sau de profesori, prin împrejurimile orașului Câmpulung), băteam pasul de defilare, în două ture, până se încingeau tălpile picioarelor. Antrenamentele începeau imediat după masa de dimineață. Un subofițer începea să bată toba pe platoul interior, apoi își continua activitatea până făcea scurtă la mână, după care era înlocuit cu altul. Îmbrăcați în ținută de instrucție, de vară, noi, elevii, parcurgeam acel platou de zeci de ori, în pas de defilare, cu „stângul pe tobă”, de la răsărit spre apus și invers. Apoi, după o pauză de prânz și o oră și jumătate de somn (odihnă) continuam, combinat, în șir indian sau în rânduri de paradă, apoi în bloc constituit, până la căderea întunericului. De pe margine ne priveau ochii vigilenți ai ofițerilor-instructori, inclusiv 236 a comenzii Liceului Militar, chiar a comandantului, generalul Ștefănescu Cristache, dar și medicul Liceului, cu toate ajutoarele sale, având la îndemână și marmite cu apă și ceai pentru cei însetați.

● Atâta am bătut pasul de defilare în acea luă fierbinte de vară, încât sunetul tobei mi-a răsunat multă vreme în creier, dar mai ales în urechi. Am avut și noroc, pentru că în partea a doua a perioadei de instruire, toboșarul singuratic a fost înlocuit de o fanfară militară, ai cărei „greieri” suflau în tromboane până li se usca saliva și le crăpau buzele. Înainte de a pleca la București a fost gata și noul set de uniforme militare, confecționate în mod special pentru paradă. Acestea atâta au fost probate și ajustate, până au venit „ca turnate” pe trupul fiecărui elev, spre bucuria Comandantului și a celor care aveau să o poarte la paradă.

● Blocul de defilare a fost transportat la București cu autobuzele Liceului, în ziua de 1 august 1969, pe o vreme deosebit de călduroasă. Am fost cazați în cazarma Regimentului 2 Mecanizat de pe Șoseaua Olteniței, iar ținuta de defilare, confecționată special pentru acea paradă, a fost păstrată într-o magazie destinată special pentru aceasta și supravegheată în permanență de plutonierii de companie (magazionerii) aduși special de la Liceul Militar.

● Începând de a doua zi, au fost reluate, în forță, antrenamentele. La ora 8.00, echipați cu bluză și pantalon subțire, cu bonetă pe cap și cu sandale în picioare, eram adunați pe platoul cazărării. Urma un prim antrenament, „cu stângul pe tobă”, până la ora 10.00, apoi, din cauza căldurii insuportabile, urma o pauză, în care luam masa de prânz și executam „program de somn obligatoriu”. Reluam antrenamentele după-amiaza, când arșița soarelui se mai domolea și băteam pas de defilare, individual, pe betonul încins din curtea cazărării, în ritmul imprimat de toboșar, apoi în bloc, cu fanfară militară, până se lăsau umbrele serii. La terminarea antrenamentului, deși eram obosiți și transpirați, ne bucuram că vom avea cinstea să trecem cu „onorul spre dreapta” prin fața „conducerii statului”. În acele zile (de regulă duminica, dar și într-una din zilele săptămânii), am avut norocul de a beneficia de învoiri în oraș, eu fiind curios să văd cum arată „satul cu miniștri”. Atunci, împreună cu alți colegi, am luat „la pas” „satul de unde se dă ora exactă”, neintuind că peste ani voi reveni și nu voi mai pleca definitiv niciodată. 237 Atunci am făcut primul studiu sociologic, urmărind fețele care s-au perindat pe dinaintea ochilor mei. Căutam să văd dacă măcar doi indivizi seamănă unul cu altul, dar n-am găsit. Pentru prima oară am văzut Capitala țării, care m-a uimit prin frumusețea clădirilor din centru și varietatea chipurilor umane pe care le-am întâlnit. Glumind, iam spus unui coleg: „Aici îi Turnul Babilonului”. Prin București, împreună cu doi colegi de clasă

● În dimineața zilei de 23 august 1969, deșteptarea a fost la ora 4.00. Am îmbrăcat, cu grijă și emoție, noile uniforme militare, cu veston alb, cămașă albă, cravată neagră, pantaloni bleumarin cu vipușcă roșie, lată, pantofi negri,

caschetă cu calota albă și cu mănuși albe, de bumbac, în mâini. La ora 6.00 eram deja în dispozitivul de defilare, iar la ora 8.00 a început parada militară. Astfel, am devenit, alături de ceilalți „năsturei”, participant și martor la prima demonstrație de suveranitate a României, în încercarea de a ieși din chingile Tratatului de la Varșovia.

****

Din 7 noiembrie 1974 am fost transferat, în interes de serviciu, în Direcția de Securitate și Gardă din Departamentul Securității Statului, cunoscută sub numele de „Direcția a V-a”. Până în vara anului 1976 am fost ofițer în garda personală a Președintelui, iar începând din vara anului 1976 am activat în Serviciul care se ocupa cu protecția înaltelor personalități străine care vizitau România. În acea calitate am fost surprins de cutremurul din 4 martie 1977.

• În acea zi de tristă aducere aminte, făceam parte din „Grupa operativă”, care asigura continuitatea la comanda unității, întrucât comandantul și mai mulți ofițeri se aflau în misiune în Nigeria, unde Nicolae Ceaușescu, însoțit de Elena, făceau o vizită oficială. Vremea începuse să se încălzească, cu toate că meteorologii afirmau că, încă vor cădea precipitații sub formă de ploaie și lapoviță mai ales în jumătatea de vest a țării. În sediul Direcției de Securitate și Gardă, situat lângă Biblioteca Centrală Universitară, ziua de lucru a fost normală, prea liniștită datorită lipsei „obiectului muncii”, plecat în vizită oficială prin Africa.

• După terminarea programului normal de lucru, au rămas în sediul unității doar ofițerul de serviciu la comandă, colonelul Pavelescu Dumitru, șeful Serviciului „Gărzi”, dispecerul de serviciu, locotenentul major Lupec Paul, și alți 2-3 ofițeri din „grupa operativă”, pentru care activitatea urma să se termine a doua zi, la ora 8.00.

• Văzând că ziua de lucru s-a sfârșit în liniște, fără „probleme cu scânteii”, am încercat să folosesc timpul pentru a mă pregăti în vederea apropiatei sesiuni de examene la Facultatea de Istorie-filosofie, unde eram student în anul II. La lăsarea întinericului, am urcat în Dispeceratul unității, aflat la etajul I al clădirii, unde am împărțit frățește cu colegul meu dispecer bunătățile din pachetele pe care le luasem de acasă pentru cină. Acolo m-a prins acel moment tragic, produs la orele 21.20, care avea să secere, după datele oficiale, 1570 de vieți omenești și să prăbușească peste 32.900 de locuințe sau să le avarieze grav, lăsând fără adăpost peste 35.000 de familii.

• În acea clipă, întinericul a pus stăpânire pe clădire, alimentarea cu energie electrică s-a întrerupt în tot orașul, iar frica a pus stăpânire pe locatarii clădirii, confrunțați pentru prima oară în viața lor cu un asemenea inamic. Cu mare greutate am reușit să ieșim din clădire, în intervalul de timp dintre cele două reprize ale cutremurului, printre bucățile de moloz și de tencuială căzute de pe pereți sau din tavanul clădirii și să ajungem în Piața Palatului.

• Eu am scăpat teafăr, însă colegul meu a fost rănit de cioburile uriașelor oglinzi care acoperiseră pereții laterali ai scării de acces la etajul 1al clădirii. Acolo a ajuns repede și colonelul Pavelescu Dumitru, șeful grupei operative, apoi Aurel Duma, secretar de stat la Ministerul de Externe, care în acea zi îndeplinea sarcina de ofițer de serviciu la Cancelaria Comitetului Central. Acesta s-a refugiat, practic, la sediul Direcției, pentru a solicita ajutorul „grupei operative” în luarea primelor măsuri de intervenție în acea situațielimită și de salvare a vieților omenești, știind că aceasta avea competența și puterea de a transmite direct mesaje și ordine de la șeful statului pentru cancelaria Comitetului Central, dar și pentru diferite autorități ale statului. El știa că, în asemenea situații, se pune în aplicare un „Plan național de acțiune în situații deosebite”, care trebuia activat, în timpul cel mai scurt, de către un comandament special instituit. Însă, în acele momente dispăruse orice autoritate a țării, șeful statului fiind plecat în vizită oficială în străinătate, iar primul-ministru, Manea Mănescu, care fusese lăsat la comandă, dispăruse în neant. Întinericul devenise atotstăpânitor, împiedicând orice activitate în acest sens. 239

• În aceste condiții, la solicitarea șefului grupei operative, am reintrat, cu mare greutate, în clădire, pentru a aduce o sursă de lumină (lanternă) necesară pupitrului de comandă din Dispecerat, dotat cu telefoanele și stațiile radio de rigoare. Apoi, în pofida întinericului desăvârșit, precum și a pericolului reprezentat de bucățile mari de moloz și de var amestecat cu praf, care încă mai cădeau de pe pereți și din tavan, am reușit să ajung la biroul unde aveam fișetul

personal. De acolo, pe orbecăite, am găsit sursa de energie căutăată cu ardoare, cu care m-am întors la ortacii care mă așteptau cu multă nerăbdare. Toți au fost de acord că lumina acelei lanterne era cheia salvării multor vieți omenești, întrucât permitea reluarea legăturilor radio sau telefonice cu unitățile care trebuiau să intervină pentru a salva vieți omenești.

● La lumina acelei lanterne, amplificată în curând de feștila aprinsă la trei felinare din dotarea Dispeceratului, colegul meu dispecer a verificat telefoanele, constatând că acestea nu mai funcționau. În această situație de avarie, s-a apelat la rețeaua specială radio, comunicările fiind făcute pe cât posibil codificat, pentru a nu deconspira în eter nume de unități și cifra efectivelor. Astfel, s-a transmis Comandamentului Trupelor de Securitate, situat în cazarma din marginea pădurii Băneasa, să pună urgent în aplicare prevederile „Planului de acțiune” în obiectivele de importanță deosebită. Ofițerul de la celălalt capăt al canalului de comunicare radio, al cărui nume nu l-am reținut, a spus că a înțeles. Însă, după câteva secunde a revenit prompt, întrebând unde și ce efective să trimită, dar mai ales, din ordinul cui. Atunci, dispecerul de serviciu și-a declinat răspunderea și i-a întins emițătorul stației radio colonelului Pavelescu Dumitru, care era șeful grupei operative. Acesta, surprins de gest, a ridicat instinctiv din umeri, spunând că nu-i de competența sa repartizarea efectivelor la obiectivele avute în răspundere în astfel de situații.

● Astfel, colegul meu, cu o față de om intrat într-un tufăriș spinos și ajuns la capătul puterilor, s-a uitat întrebător spre mine. În acea clipă am simțit că mă înălțam pe un vârf de munte, de unde nu aveam decât înaltul cerului și fundul pământului. Atunci am înțeles că trebuie să acționez ca un țaran energic, pe propria mea răspundere. Am luat emițătorul stației radio din mâna sa tremurândă și, sub privirile aprobatoare ale lui Aurel Duma, reprezentantul cel mai înalt al autorității politico-statale, am început să vorbesc în clar, fără să mai respect codificarea comunicărilor (pe care le cunoșteam doar parțial!).

● Astfel, am repetat cerința de a fi pus urgent în aplicare Planul de acțiune în situații deosebite și de a trimite militari la sediile obiectivelor de importanță deosebită și în toate locurile unde era nevoie de ajutor pentru salvarea oamenilor. Ofițerul respectiv a întrebă precipitat: „Unde-i mai mare nenorocirea?”, „Unde să fie trimiși militari?”. Neștiind ce cuprindea respectivul Plan, i-am transmis să mobilizeze „urgent toate trupele, de la soldat la colonel” și să aplice „Planul de acțiune”. El a insistat asupra comunicării efectivelor care trebuiau trimise la sediile obiectivelor de importanță deosebită. Atunci, sub privirea mirată a lui Aurel Duma, am stabilit, cu de la mine știință, acele efective: „Trimiteți o companie la Primăverii 50” (reședința președintelui țării), o companie la Comitetul Central, o companie la Consiliul de Stat (Palatul Regal), o companie la Palatul „Victoria” (sediul Ministerului de Externe), o companie la Mitropolie (unde era și sediul Marii Adunări Naționale). Am stabilit efectivele respective instantaneu, deși nu știam dacă respectivul Comandament putea să le trimită pentru a acționa în locurile și zonele indicate. De asemenea, am cerut, cu voce răstită, dar cu mare emoție, să fie alertate urgent „Miliția”, „Pompierii” și „Salvarea”, avertizând „în clar” că ofițerul de serviciu pe Comandamentul Trupelor de Securitate va răspunde de consecințele oricărei întârzieri. Ofițerul respectiv n-a mai cerut alte explicații, dar s-a simțit dator să mai afle, întrebând tot „în clar”: „Cine a dat ordinul?”. „Locotenentul David Aurel” - am răspuns, sub privirile mirate ale lui Aurel Duma, care dădea aprobator din cap. În acel moment m-am gândit că ordinele transmise de mine aveau să ajungă și la fratele meu, Ștefan, care era militar în termen la U.M. 0744 București, la Trupele de Securitate. În calitate de șofer (calificare obținută în timpul stagiului militar), el a fost mobilizat, odată cu întreaga unitate, fiind prezent în cele mai periculoase locuri. (Timp de câteva săptămâni a cărat cu „basculanta” molozul rezultat de la clădirile dărâmate și a acordat ajutor acolo unde a fost nevoie pentru sinistrați).

● Foarte afectat de situație, Aurel Duma, conștient de marea răspundere care apăsa pe umerii săi, ne ruga în continuu să transmitem ordinul de acțiune „și la Miliție”, „și la Pompieri” „și la Salvare” „și la spitale” „și la ITB”, „și la Primărie” „și la Gărzile Patriotice” și la alte instituții care-i veneau în minte. 241 N-a mai fost nevoie de asemenea comunicări, pentru că în clipele următoare, de afară s-au auzit sirenele mașinilor de la „Salvare” trecând ca fulgerul prin Piața Palatului. Ele se deplasau spre locurile unde fuseseră indicați oameni care aveau nevoie de ajutor de urgență. După câteva clipe, prin geamurile din care zburase în țândări toată sticla, am auzit sirenele echipajelor de Miliție, pe

Calea Victoriei. Ofițerii de pe echipaje transmiteau, prin gigafon, oamenilor care alergau buimăciți, să nu intre în panică, să se depărteze de pereții clădirilor, să se îndrepte spre parcul Cișmigiu și spre alte parcuri apropiate de locuințele lor, pentru a fi feriți de noi căderi de ziduri ale clădirilor.

- Cu bucuria de a fi salvat primul rănit în Piața Palatului și de a-l fi urcat într-o mașină a „Salvării”, m-am integrat apoi în măsurile luate la nivelul Direcției, pentru salvarea de vieți omenești. Oamenii aflați în locurile dezastrului ascultau cu nerăbdare comunicările radio și vedeau că, la puțin timp, apăreau acolo echipajele salvatoare ale Miliției, Pompierilor sau Salvării. Astfel, au început să prindă mare încredere în „cei cu stațiile radio pe umăr”, despre care a mers repede vestea că sunt „din garda Tovarășului” sau „Băieții de la Direcția a V-a”.

10

ȘTEFAN CEL MARE – APUS DE SOARE (Scenătă)